

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE

Z A K E N.

No. 1486/H/EB

De Regeringscommissaris.

's-GRAVENHAGE, 4 Juli 1949.

34703
5.7.49
A
351.00 (4): 336

Aan de Ministers, Leden van de R.E.A.

Hierbij doe ik Uwer Excellentie toe-
komen een verslag van de op 29 en 30 Juni j.l.
te Parijs gehouden besprekingen over het inter-
Europese betalingsverkeer, met 4 bijlagen.

De Regeringscommissaris,

Hirschfeld

(Dr. H. M. Hirschfeld.)

S-80-198-50-7-149

Bijeenkomst "Consultative Group of Ministers" en van de Council" van O.E.E.C. op Ministerieel niveau, 29 en 30 Juni 1949.

=====

Voor de voorgeschiedenis van deze bijeenkomst mag worden verwezen naar het verslag van de Regeringscommissaris over de bijeenkomst gehouden op 3 en 4 Juni 1949 (aangeboden met brief d.d. 7 Juni 1949, No.1396/H/EB) alsmede naar de notulen van de R.E.A. gehouden op 22 Juni 1949 waar het inter-Europese betalingsverkeer werd besproken.

De bijeenkomst van de Ministers Spaak, Petsche en Sir Stafford Cripps gehouden met Ambassadeur Harriman te Brussel op 23 Juni j.l., was mislukt. Men zou derhalve het vraagstuk van het inter-Europese betalingsverkeer in de Council op 29 Juni tot een oplossing moeten trachten te brengen.

De ondergetekende vertrok op 27 Juni ter voorbereiding van verschillende zaken naar Parijs. Minister Stikker arriveerde op 28 Juni en bleef daar tot de conferentie resultaat had bereikt. Ondergetekende vertrok in de namiddag van 30 Juni naar Den Haag. Verschillende mededelingen in dit verslag zijn dus ontleend aan mededelingen van Minister Stikker, alsmede zijn zij van de Missie uit Parijs ontvangen na het vertrek van Minister Stikker.

De noodzakelijke documentatie die gediend heeft voor de conferentie is opgenomen in document CGM(49)16 d.d. 27 Juni 1949 getiteld: "Present positions on the principles of the payments scheme for the 1949/50 financial year". (Bijlage I).

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat voor de conferentie de positie ongeveer als volgt lag. Engeland wenste vast te houden aan het oorspronkelijke standpunt van Sir Stafford Cripps, d.w.z. geen convertibiliteit der drawing rights in dollars en geen betalingen van goud en dollars in het inter-Europese verkeer. België wenste vast te houden aan gedeeltelijke transferabiliteit der trekkingsrechten en aan gedeeltelijke convertibiliteit der trekkingsrechten in dollars. Voorts zou België dus op zich willen zien verenigen een grotere "conditional aid" in dollars dan haar deficit met het westelijk halfrond is, met dien verstande, dat het dienovereenkomstige trekkingsrechten wenste te verlenen, alsmede dat België bereid was daarboven credieten te verlenen. Frankrijk had een compromis voorstel ingediend. België werd in het bijzonder gesteund door ECA. De Belgisch/Engelse tegenstelling werd daardoor in feite in velerlei opzicht een Engels/Amerikaanse tegenstelling.

De heer Harriman overwoog een regeling op te leggen, doch zag daar in feite zeer tegen op, zodat hij bereid was het Franse compromis te steunen.

In de bijeenkomst van de Consultative Group heeft Minister Stikker de op dat ogenblik bestaande situatie geschetst en een compromis als de noodzakelijke oplossing aangegeven. Voor de bijzonderheden moge worden verwezen naar het "Statement of the Netherlonds Delegation" (Bijlage II).

Dit statement werd vooral door Harriman en de Franse delegatie met voldoening opgenomen. In de Consultative Group vonden verder geen discussies van belang plaats, omdat Cripps voorstelde het debat in de Council af te wachten.

Het debat in de Council op 29 Juni was bijzonder moeilijk, omdat de tegenstellingen heel ver gingen. Concluderende verklaarde de heer Spaak zich bereid het volgende compromis na te streven:

1. Geen convertibiliteit van trekkingssrechten in dollars;
2. Het multilaterale deel van de trekkingssrechten zou ook lager dan 40% kunnen worden vastgesteld.
3. België zou bereid zijn een plafond te aanvaarden voor de drawing rights op andere crediteurlanden, die even-tueel in België zouden kunnen worden uitgeoefend.
4. Frankrijk zou eventueel bereid moeten zijn een garantie aan Engeland te geven over het gebruik van het trek-
kingsrecht dat het zou hebben op Engeland.
5. Maatregelen zouden worden overwogen indien een debiteur op onjuiste wijze van zijn trekkingssrecht gebruik zou maken.
6. Gestreefd zou moeten worden naar een oplossing waarbij het gehele systeem zou moeten werken in de richting van uitbreiding van het inter-Europese verkeer.
7. België is bereid credieten te verlenen aan Engeland, Frankrijk en Nederland.

Dit compromis voorstel zou verder worden uitgewerkt in een speciale commissie waarin Engeland, Frankrijk, België, Nederland, Zwitserland, Italië en Zweden zitting zouden hebben. Deze commissie kwam op 30 Juni bijeen.

Tijdens de discussies in deze speciale commissie op Donderdag, toen feitelijk reeds overeenstemming was bereikt over de Belgische voorstellen (welke uiteindelijk in grote trekken werden aanvaard) heeft Harriman plotseling een voorstel gedaan dat hoofdzakelijk op het volgende neerkwam.

1. Amerika overwoog een apart fonds in te richten waaruit bedragen ter beschikking zouden worden gesteld voor maat-regelen welke bepaalde landen zouden nemen om meer vrijheid van het goederenverkeer te bevorderen.
2. Er zou een andere formule komen voor de multilateralisa-tie van het betalingsverkeer. Voor België zou dit systeem medebrengen dat, indien een overschat van België in het inter-Europese verkeer beperkt bleef tot 400 miljoen dollar, België 87 miljoen dollar aan credieten zou moe-ten verlenen, welk bedrag zou aangroeien tot 100 mil-lioen, indien door overdracht van trekkingssrechten het totaal overschat van België tot 440 miljoen zou stijgen

Dit betekende derhalve voor België een extra cre-dietverlening van ca. 13 miljoen dollar boven het bedrag dat door Spaak was voorgesteld, te weten 87½ miljoen dollar.

De besprekingen naar aanleiding van het voorstel van Harriman hebben aanleiding gegeven tot grote verwarring en veel emotie. Het voorstel van Harriman was aanzienlijk gun-stiger voor Engeland, zodat Cripps dit onmiddellijk met beide handen aangreep; het was daarentegen onaanvaardbaar voor België. Het heeft weinig gescheeld of de verwarring en de ver-bitterde stemming, welke door dit voorstel is ontstaan, hadden

de vergadering tot een echec geleid. Spaak zat, zoals Minister Stikker had vernomen, in de moeilijke omstandigheid dat hij reeds meer concessies had gedaan dan zijn collega's Moens de Fernig en van der Straeten Waillet, die beiden aanwezig waren, hadden gewild en zij verweten hem thans door zijn concessies, door zijn "maladie du compromis" België voor consequenties te hebben gebracht, welke onaanvaardbaar waren. Dit bracht tijdens de huidige kabinetscrisis in België de politieke situatie van Spaak in gevaar.

Dit is voor Minister Stikker aanleiding geweest om in de verwarde discussies op voorzichtige wijze Spaak te gaan steunen. De discussies zijn hoofdzakelijk gegaan over het tweede punt, doch het is Minister Stikker nog mogelijk geweest tijdens de discussies Harriman nog te vragen of de oplossing van de moeilijkheden van België niet daarin te vinden zou zijn, dat uit het onder 1) genoemde fonds een apart crediet werd verleend voor het tot stand komen van de Benelux, waardoor de totale credietverlening door België minder zou worden. Harriman deelde aan Minister Stikker mede, dat dit in principe zeer wel mogelijk was en dat een dergelijke regeling ook gunstig zou worden opgevat door het congres. Minister Stikker verzocht toen aan Harriman dit voorstel aan Spaak over te brengen, hetgeen hij later bevestigde te hebben gedaan. Minister Stikker sprak hierover ook nog met Catz en Bonsal, de adviseurs van Harriman, die voor deze gedachte voelden. Later sprak Minister Stikker hierover ook nog met Petsche, waarbij hij deed uitsluiten, dat indien een toenadering tussen Italië en Frankrijk credietbehoefte medebracht, deze ook misschien voor een deel uit dit fonds zou kunnen worden gefinancierd. Minister Stikker sprak ook met de Belgische delegatie en ook zij zag hierin een oplossing voor vele moeilijkheden. Bij de discussies is hierover niet in het openbaar gesproken, omdat de instelling van het fonds nog niet definitief is besloten en de President Spaak langzamerhand zo geëmotioneerd was geraakt, dat hij alleen maar kon en wilde vasthouden aan de oorspronkelijke door hem gedane suggesties.

Alvorens de resultaten der conferentie samen te vatten moge nog het volgende worden vermeld. Harriman deelde nog aan Minister Stikker mede, dat het nieuwe voorstel, dat hij gedaan had en dat zoveel moeilijkheden had veroorzaakt, door hem op instructie van Hoffman was gedaan.

In denacht van 30 Juni op 1 Juli werd ten slotte in de Council in principe overeenstemming bereikt op de volgende punten:

1. Het Belgisch surplus in Europa wordt op \$ 400 miljoen getaxeerd. Dit zal als volgt worden gefinancierd.
  - a) Een vaste conditional aid voor België ten bedrage van \$ 200 miljoen, het deficit van België met het Westelijk Halfrond; dienovereenkomstige trekkingssrechten zal België aan zijn debiteuren verlenen.
  - b) België krijgt de mogelijkheid een verder Europees surplus van \$ 200 miljoen te financieren, hetgeen op de volgende wijze zal geschieden. Tot een bedrag van \$ 125 miljoen zal België de helft uit extra conditional aid kunnen financieren, mits het eenzelfde bedrag aan crediet geeft. Tot een verder bedrag van \$ 75 miljoen zal België twee derde uit conditional aid kunnen

financieren, mits het voor één derde crediet verleent. Dit betekent dus, dat België boven het deficit met het westelijk halfraond ad \$ 200 miljoen nog \$ 112½ miljoen conditional aid krijgt, mits het \$ 87½ miljoen aan leningen geeft. De credieten zullen worden verleend op ECA-voorwaarden. Indien deze cijfers in de praktijk verwezenlijkt zouden kunnen worden kan België zijn monetaire reserve dus met \$ 112½ miljoen verhogen. Met andere woorden België is geheel vrij in de besteding van dit bedrag.

2. De trekkingsrechten zullen 75% bilateraal en 25% multilateraal zi jn.
3. Het is mogelijk dat België onder de sub 2 bedoelde regeling verdere trekkingsrechten zal verlenen, wanneer debiteurlanden in het multilaterale systeem hun trekkingsrecht op een ander land (b.v. Engeland) op België wensen uit te oefenen. België heeft echter toegezegd niet meer dan \$ 40 miljoen uit dien hoofde te zullen uitoefenen. Dit wil dus zeggen, dat België boven de bedragen genoemd sub 1 nog maximaal \$ 40 miljoen conditional aid kan krijgen. Het maximum aan conditional aid voor België is dus \$ 200 + 112½ + 40 = \$ 352½ miljoen.
Hierbij moge worden aangetekend dat België het enige crediteurland is waarvoor een plafond is vastgesteld. Engeland heeft een dergelijke verplichting niet op zich genomen. Mochten de bordjes ooit eens verhangen worden, dan loopt België dus onaangename risico's. Mede om die redenen werd bepaald, dat, indien België bij een tegengestelde ontwikkeling goud of dollars zou moeten betalen b.v. aan Engeland, dat Engeland dan eerst en wel vervroegd op het crediet zou aflossen.
4. De verdeling der credieten zal proportioneel zijn aan de verdeling van de trekkingsrechten. Daarboven komt nog een speciale regeling van Nederland en België voor de "pré-union". Spaak heeft hierover uitdrukkelijk in de vergadering gesproken, zonder zich op dit punt echter aan condities te binden. Onder het thans in Parijs aangenomen systeem wijst een eerste berekening voor Nederland uit: ca. \$ 103 miljoen trekkingsrechten en \$ 37 miljoen crediet. In dit opzicht mag de regeling voor Nederland als gunstig worden geïdentificeerd. Het Nederlandse trekkingsrecht op België in 1948/49 was immers \$ 72½ miljoen.
5. Harriman heeft bekend gemaakt een speciaal fonds te willen afzonderen ter financiering van de vrijmaking van de handel in West-Europa.
6. Om het beeld volledig te maken moge hier ook vermeld worden dat de Amerikanen een speciaal fonds op het oog hebben voor de overzeese gebiedsdelen der participerende landen en wel voor "special projects". Een formeel besluit is hierover nog niet genomen.

Na het vertrek van Minister Stikker, d.w.z. nadat de Council-meeting gesloten werd, zouden de experts der deelnemende landen nog bijeenkomen om een overeenkomst op te stellen. Afschrift van een concept Council beslissing voeg ik als Bijlage III bij dit verslag. Over deze tekst bestaat in principe overeenstemming. Er zouden wellicht nog kleine redactionele wijzigingen in kunnen worden aangebracht.

Voor de goede orde vestig ik er nog de aandacht op, dat het Programma Comité thans de opdracht heeft gekregen om een voorstel uit te werken voor de verdeling van de hulp. Voor België staat dan vooraf vast een bedrag ad \$ 312½ aan "conditional aid", hetwelk geheel in "drawing rights" moet worden doorgegeven. Directe hulp krijgt België niet, dus ook per saldo geen "local currency". Voor Nederland is het voordeel gewonnen van een trekkingssrecht op België van ca. \$ 103 miljoen tegen \$ 72½ miljoen vorig jaar. Aan Nederland komt daarvoor "local currency" ten goede. Het "Congress" heeft de "appropriation" voor 1949/50 nog niet vastgesteld. Zodra deze vaststaat komt de moeilijke verdeling van de hulp aan de beurt.

De overeenstemming welke thans in principe bereikt is over het inter-Europese betalingsverkeer zou nog aanleiding tot meer beschouwingen kunnen geven, met name over de "pré-union" met Belgie. Ik meen dit in dit verslag achterwege te moeten laten. Hoezeer het pré-union-verdrag ook met deze zaak gelieerd is, zo zou ik deze zaak buiten dit rapport willen laten, dat immers een verslag is en geen nieuwe voorstellen behelst na hetgeen thans in Parijs is tot stand gekomen. Wel meen ik goed te doen als Bijlage IV aan dit verslag te hechten een artikel uit "The Times" van 2 Juli over "The Paris Compromise" een m.i. objectieve beschouwing, die een goed beeld van de in Parijs getroffen beslissing geeft.

De Regeringscommissaris,

Dr.H.M.Hirschfeld.

S-80-202-60-7-149

's-Gravenhage, 4 Juli 1949.

S-80-202-60-7-149

ORGANISATION FOR EUROPEAN
ECONOMIC CO-OPERATION

BIJLAGE I.

TOP SECRET

Paris, 27th June, 1949
CGM(49)16

Or. Eng./Fr.
Copy No. 00047

PRESENT POSITIONS ON THE PRINCIPLES OF THE PAYMENTS SCHEME
FOR THE 1949-50 FINANCIAL YEAR.

1. The Ministers of Belgium, France, the United Kingdom and the E.C.A. Representative in Europe met in Brussels on 23rd June, 1949 to consider the principles on which the payments scheme for 1949-50 should be based.

2. Following this meeting, the Secretary General was instructed to draw up a report summarising the various proposals put forward and the objections raised in the course of the discussions.

3. Consequently, the Secretary General submits the attached report for the attention of the Consultative Group of Ministers with the following documents annexed, which were submitted at the third session of the Consultative Group held in Paris on the 3rd and 4th June and at the meeting in Brussels:

Annex I - Memorandum by the Chancellor of the Exchequer:
European Trade and Payments.
1st June, 1949, Doc. CGM(49)11.

Annex II - Memorandum by the French Minister of Finance and Economic Affairs.
Intra-European Trade and Payments.
2nd June, 1949, Doc. CGM(49)12.

Annex III - Report by the Committee of Experts on the cover for the Belgium surplus in Europe.
22nd June, 1949.

Annex IV - Draft French proposal.
20th June, 1949.

Annex V - Memorandum by the Chancellor of Exchequer.
The conditions for liberalisation of trade.
20th June, 1949.

PRESENT POSITIONS ON THE PRINCIPLES OF THE PAYMENTS
SCHEME FOR THE 1949-50 FINANCIAL YEAR.

1. The Ministers of Belgium, France, the United Kingdom and the United States Special Representative in Europe met in Brussels on 23rd June, 1949, to consider ways and means for reconciling the two opposing concepts expressed in the Payments Committee as regards the principles to be applied to the future payments agreement.

2. Further proposals were submitted by Mr. PETSCHE, on the one hand, and by Sir STAFFORD CRIPPS on the other. Mr. SPAAK also submitted certain additional suggestions. But no agreement was reached.

The Ministers instructed the Secretary General to draw up a report summarising the various proposals put forward and the objections raised in the course of discussion. The complete texts of the French and United Kingdom proposals are attached hereto.

Proposal of Mr. PETSCHE.

3. This proposal contains five points:

- a) In order to finance the total amount of intra-European deficits, a special effort would be called for from these countries whose surplus in Europe exceeds their deficit in dollars. In the case of Belgium, this effort would consist in the granting of long term credits at a low rate of interest up to the counterpart of \$ 80 million. A similar effort, along lines to be determined, would, if necessary, be demanded of Switzerland.
- b) To promote the resumption of a system of free competition in Europe, drawing rights would be established on a multilateral basis up to 40 % of their total. This percentage appears to be a reasonable one and creditor countries should thus be prepared to accept the risk inherent in any mixed system, especially if it is considered that the amount of the various drawing rights would, at the start, be assessed on a homogeneous basis.
- c) In order to encourage debtor countries to reduce their deficits in Europe, drawing rights would, to a certain extent, be made convertible at the end of the year, up to half of the multilateral part.
- d) To promote the liberalisation of trade, it would be possible to rectify, during the period, any major errors made in the calculation of bilateral drawing rights, so as to allow for possible changes in the respective positions of the different countries, resulting from any reduction of quantitative restrictions to European trade.
- e) Finally, to avoid a contraction of trade, participating countries would undertake not to raise barriers against the imports, exports and financial transactions taken into account in the calculation of intra-European deficits. The Organisation would supervise the operation of these undertakings.

Further suggestions submitted by Mr. SPAAK

4. The proposal of Mr. PETSCHE was accepted by Mr. SPAAK, as constituting the possible basis for an agreement. To meet the objections put forward by Sir STAFFORD CRIPPS (see below), Mr. SPAAK, in the course of the discussion, proposed to amend as follows Mr. PETSCHE's proposals:

- a) the abandonment of the provisions concerning convertibility of drawing rights might be proposed.

b) if the risk to a participating country were to become excessive, it would be possible for the countries to enter into consultations or even to limit the risk either by a lowering of the proportion transferable, or by the setting up of a ceiling beyond which transferability whilst continuing to operate for the benefit of other member countries, would not operate in favour of Belgium.

British objections to Mr. PETSCHE's proposal.

5. The proposal submitted by Mr. PETSCHE gave rise, on the part of the United Kingdom, to serious objections of principle, which were not affected by Mr. SPAAK's amendments;

a) a system involving transferability of conditional aid would run counter to a liberalisation of trade in Europe. The introduction of a hard currency like the dollar into a system of intra-European payments, would inevitably encourage participating countries to take restrictive measures in order to obtain additional dollars. Sir STAFFORD Cripps considered that in this respect the effects of transferability of conditional aid were in no wise different from those of convertibility of drawing rights

b) the risks incurred by a given country, under a mixed system of drawing rights, result from factors in no way connected with free competition, and in particular, from the erroneous calculation of estimates, made at a time when drawing rights were established in the bilateral relations between third countries.

c) it is not possible for the United Kingdom to jeopardise even to a limited extent, the gold and dollar reserves of the sterling area, as any further depletion of these reserves would imperil the cohesion of the sterling area itself.

British Proposal

6. The British proposal has as its objectives the return to a system of free competition as between European sellers. The United Kingdom considers that the surest means of achieving this objective is the abolition of quantitative restrictions between participating countries. As far as payments are concerned, drawing rights could be freely transferable, insofar as such transferability did not involve gold or dollar losses for any country (including losses of conditional aid).

Objections raised to the British Proposal.

7. Mr. SPAAK made the following objections to the British proposal:

a) the liberalisation of intra-European trade, however desirable and urgent it may be, cannot be brought about in practice without taking a series of steps of which the first, unquestionably, is to do away the fetters binding intra-European payments. Even in the United Kingdom proposals, the liberalisation of trade is made dependent on conditions which have not yet been fulfilled. Therefore it seems difficult in practice to set up a system of payments to be applied on 1st July on the basis of a proposal to remove quantitative restrictions.

b) The United Kingdom proposal does not cover certain essential points. In point of fact, no provision is made for the special position of Belgium. Moreover, the provision by

which the Organisation is to settle possible difficulties arising from inadequate supplies of a currency merely put off the difficulty and provided no solution.

c) Belgium could not consider the unlimited accumulation of unconvertible currencies by a creditor country to be a feasible solution.

8. Mr. PETSCHE, also, had the following observations to make on the British proposal:

a) An unlimited accumulation of unconvertible currencies would result in perpetuating the European disequilibrium.

b) The liberalisation of trade is in no way incompatible with a system of partial transferability and convertibility as it places on the countries concerned only a very limited risk and one that is purely a possibility.

ECA position with regard to the British and French proposals.

9. Ambassador HARRIMAN, in commenting on the British and French proposals, stated:

a) That the British proposal was unacceptable because it failed to provide, in any effective form, the stimulation to the liberalisation of intra-European trade which would result from increased competition between the countries engaged in that trade. Specifically, by failing to provide for transferability of conditional aid, the British proposal, if adopted, would mean that the new payments scheme would in practice, offer no real means of combatting the trend toward increasingly rigid bilateralization of intra-European trade since it would not help provide adequate, acceptable, and flexible means of payment. It would tend to make Europe a high cost area.

b) That he endorsed the general principles of the proposal approved by the majority of the Payments Committee and of the proposal submitted by Mr. PETSCHE but that, in order to meet so far as possible the British position, he was willing, subject of course to the agreement of the other participating countries and of the United States Government, to propose that the feature of automatic convertibility into dollars of unused multilateral drawing rights as set forth in both the cited proposals, be withdraw for the present. He added, however, that in that case he believed the relationship between bilateral and multilateral drawing rights should be 50-50 instead of 60-40 as proposed by Mr. PETSCHE.

c) That the British proposal failed to give expression to the principles approved by the majority of the Payments Committee and embodied in Mr. PETSCHE's proposals and hence would be rightly regarded by American public opinion as not representing progress toward the achievement of the objectives set forth in the Convention of O.E.E.C. and reflected in the E.C.A. Act upon which American assistance is based. Ambassador HARRIMAN stressed the disadvantages of a failure to make any progress toward these objectives at this stage in the European Recovery Programme.

BIJLAGE II.

STATEMENT OF THE NETHERLANDS DELEGATION.

(ArB)

- =====
1. The existing system of inter-European payments shows a lack of flexibility. The drawing rights are a result of bilateral negociation. The principle of bilateralism was - contrary to the intentions - the fundament of the existing scheme.
  2. The discussions which took place to revise this system resulted in a controversy which presents for the moment more or less a complete deadlock.
  3. In the discussions which took place in the previous meeting of the consultative Group of Ministers I stated that I appreciated the legitimate cause of the two opposing opinions. I still have the feeling that I was right and that a compromise can, under such circumstances, be the only way out of the difficulties.
  4. Sir Stafford Cripps position can be described most clearly in the following formula.
 The dollar-aid should for every country be a fixed amount. The principle is that from accumulated local currency drawing-rights can be granted on behalf of debtor-countries. The extent to which drawing rights are utilised by the debtor-countries should not influence the amount of dollar-aid for the creditor countries. Furthermore there should in Sir Stafford Cripps' opinion be a general agreement between the participating countries not to earn dollars or gold from each other.
  5. The original Belgium proposal envisages:
    - a. The amount of conditional aid will depend on the extent in which drawing rights have been used.
    - b. Multilateralisation of part of the drawing-rights with the possibility that the conditional aid can be increased or diminished.
    - c. A creditor country like Belgium should have the possibility by an extension of conditional aid to grant drawing rights to a higher amount than the amount of the deficit with the western hemisphere, with the aim to multilateralise inter-European trade.
    - d. This system gives Belgium the chance to earn surplus dollars. On the other side is Belgium ready to make its own contribution in this scheme by granting credits.
  6. In comparing both systems I must admit that the U.K. proposal will show, if it is consequently executed, a stronger tendency to bilateralism. On the other side I feel sympathy with Sir Stafford Cripps if he objects to the earning of dollars and gold between participating countries. I feel this sympathy only under present conditions. Unlimited gold and dollar payments are for the moment impossible. But on the other side is it impossible to expect unlimited credits in the inter-European trade. We can not find a general formula to solve this problem automatically.

In this connection I may perhaps mention that there exist some special problems as for instance the Benelux problem, where three countries have in mind to set up an economic union which needs special solutions, which I will not discuss at this moment.

As far as regards the system proposed by Belgium I must say it has some fascinating aspects because it gives an example of mutual aid in Europe. It opens the possibility for stronger competition in Europe. I know quite well that this competition might involve some serious difficulties and real economic cooperation is only possible if there will be comparable conditions of competition in Europe. Not only in Europe but also in world trade we have to face this problem. It would be dangerous to close our eyes. A few examples might clarify the problem of competition. Economic Cooperation in Europe will be hampered if the industries in participating countries will have to buy their raw materials at different prices, such being the consequence of the fact that their resources of some currencies are limited. The same difficulties arise if other factors of costs are different in the participating countries partly perhaps as a consequence of artificial measures. In all these cases we need measures of adaptation, which might be painful. The necessary adaptation will, however, never take place if we do not open the door for a wider competition.

7. If the participating countries are at the moment not unanimously ready to accept the risk of the Belgian proposal we have to look at a compromise. I am convinced that our Belgian colleagues will be ready to cooperate in such a way. If there is no unanimity on the British proposal, we may expect also from their side some act of compromise.
8. In my opinion I feel that the French proposal would be an excellent starting point for discussing a compromise. In this connection I would like, however, to give a few comments:
  - a) for the time being I would like to propose to drop the idea of convertibility of drawing rights in dollars. If I am well informed Ambassador Harriman would not object to such a proposal.
  - b) In my opinion a multilateralisation of 40% of the drawing rights might be equitable.
  - c) A quick decision will be better than no decision. I ever have the feeling that the uncertainty that existed during the last weeks did to some countries more harm than the risk that is involved in a scheme in which multilateralisation of drawing rights will be partly accepted.
  - d) It would be very helpful if the appropriate technical committee could start quickly to look in the exact figures of the drawing rights.

e) I would prefer if a new convention on the inter-European payments on the compromise basis could be prepared before the 1st of August, the first compensation date under the new scheme. I would have no objection if there would be an agreement that the functioning of this system could be reviewed after a certain period. In other words let us start with a new system and not with a temporarily extension of the old system. The latter solution would show to the world that we are not able to solve our problems. That would be a bad show.

To conclude I would like to make one general remark. There is a danger that O.E.E.C. will break down under a heavy burden of detail-work. The present deadlock proves, I think there is no doubt about that, that we must first tackle the fundamental problems. We need in my opinion a new practical study of the situation we have to face. This study must come from the officials of O.E.E.C. These officials must have the liberty to make proposals, which will have to be judged on the ministerial level.

BIJLAGE III.

ORGANISATION EUROPÉENNE
DE COOPERATION ÉCONOMIQUE.

CONFIDENTIEL.

Paris, le 1er juillet 1949.
C(49)94

SYSTEME DE PAIEMENTS INTRA-EUROPEENS.

PROJET DE DECISION
DU CONSEIL.

Le Conseil:

Prenant en considération les principes repris dans
le Système Mixte de Droits de Tirage (Document CE(49)109),
§ 8 - 10

DECIDE :

I. Le Système de Paiements Intra-Européens pour l'exercice 1949-50 sera basé sur les principes de la Proposition de la Délégation Française, inclus dans le Document CGM(49)16 Annexe IV, par.1, complétés ou amendés par les dispositions suivantes:

1. les droits de tirage seront établis, à concurrence de 75% de leur montant, sur une base bilatérale, et à concurrence de 25% sur une base multilatérale
2. l'aide conditionnelle correspondant à la partie multilatérale des droits de tirage sera attribuée aux pays sur lesquels les droits de tirage multilatéraux sont exercés.
3. le montant net en dollars qui pourra échoir à la Belgique au cours de l'exercice 1949/50, en application du principe énoncé au paragraphe 2 ci-dessus, ne pourra dépasser la somme de 352,5 millions de dollars, qui correspond, compte tenu des crédits octroyés par la Belgique en application du Point II ci-dessous, (soit 87,5 millions de dollars) à un dépassement de 40 millions de dollars par rapport à l'excédent estimé de la Belgique envers les Pays Participants fixé à 400 millions.
4. Il sera procédé à un examen périodique du fonctionnement du Système par le Comité Mixte des Echanges et des Paiements intra-Européens. Ce Comité présentera au Conseil toutes Recommandations qui paraîtront nécessaires à la poursuite des objectifs de l'Accord de Paiements. Le texte final de l'accord contiendra les dispositions nécessaires pour assurer que l'application

tion de l'Accord favorise une saine expansion des échanges intra-Européens, conformément aux déficits calculés sur une base raisonnable. Cette question sera incluse dans l'examen périodique du fonctionnement du Système, dont question ci-dessus, et tout Pays Participant peut saisir l'Organisation des cas particuliers qui paraîtraient requérir son attention à ce point de vue.

5. Les droits de tirage établis dans le nouvel accord ne pourront être utilisés pour des règlements en dehors des Pays participants au Système, sans préjudice des dispositions du Point III ci-dessous, et en particulier ne seront pas convertibles en dollars.

II.

Pour permettre la mise en œuvre de ces principes,

1. le montant de l'aide lequel l'organisation recommandera à accorder à la Belgique pour couvrir son déficit vis-à-vis de l'Hémisphère Occidental pendant l'exercice 1949/50, est fixé, dès à présent, à 200 millions de dollars.
2. la partie de l'excédent belge envers les Pays Participants qui dépassera 200 millions de dollars, et qui est estimée elle-même à 200 millions de dollars, sera couverte de la manière suivante:
  - (a) jusqu'à 125 millions de dollars, la couverture sera assurée en proportion égale et d'une manière concommittante par des droits de tirage auxquels correspondront des attributions équivalentes d'aide conditionnelle à la Belgique, et par l'octroi de crédits belges.
  - (b) pour les 75 millions restant, l'excédent belge sera couvert dans la proportion de deux à un et d'une manière concommittante par des droits de tirage auxquels correspondent des attributions équivalentes d'aide conditionnelle à la Belgique, et l'octroi de crédits belges.
3. Les crédits belges seront répartis entre la France, les Pays-Bas et le Royaume-Uni proportionnellement aux déficits estimés de ces Pays vis-à-vis de la Belgique.

La durée et le rythme d'amortissement et le taux d'intérêt des crédits seront comparables à ceux des prêts accordés par l'Export-Import

Bank, pour le compte de l'E.C.A., en 1948/49. Au cas où une partie de l'aide américaine pour 1949/50 serait accordée sous forme de prêts comportant une durée, un rythme d'amortissement et un taux d'intérêt différents de ceux des prêts 1948/49, des conditions comparables à celles de ces nouveaux prêts s'appliqueraient aux crédits belges.

Dans le cas où la Belgique encourrait ultérieurement un déficit vis-à-vis de l'un des pays bénéficiaire des prêts, et où elle ne pourrait s'en libérer en remettant à ce pays des moyens de paiements acceptables pour lui (autres que de l'or ou des dollars ou des devises convertibles en or ou en dollars) elle pourrait se libérer de sa dette en faisant remise de sa propre créance pour un moment nominal égal à cette dette.

III. Le Conseil décide que la position de la Suisse à l'endroit du Système de Paiements fera l'objet de consultation en vue de sa solution dans le cadre des travaux prévus au Point V ci-dessous.

IV. Considérant qu'il ne sera pas possible de mettre au point le texte du nouvel accord avant l'expiration de l'Accord actuel et que, par conséquent, les Echanges risquent, en l'absence des droits de tirage établis, d'être entravés, le Conseil RECOMMANDE aux Pays Participants de prendre les arrangements nécessaires avec leurs Banques Centrales ou toutes autres autorités monétaires compétentes, de telle manière que les opérations puissent s'effectuer comme si l'Accord de Paiements pour 1949/50 avait été mis en application de 1er Juillet 1949.

V. Le Conseil charge le Comité Mixte des Echanges et des Paiements Intra-Européens de lui soumettre avant le 20 Juillet 1949 un Projet d'accord reposant sur les Principes énoncés ci-dessus et prévoyant les sauvegardes nécessaires pour une saine expansion des échanges intra-européens.

VI. Le Conseil donne instructions au Comité des Programmes de prélever, avant de faire une recommandation pour la division de l'aide, un montant de 312,5 millions de dollars pour assurer l'application des dispositions de la Section II de la présente Décision.

=====

35.89.4

BIJLAGE IV.

THE PARIS COMPROMISE.

("The Times", 2 Juli 1949)

=====

The agreement reached in Paris in the small hours of yesterday morning for financing surpluses and deficits in payments between the countries receiving aid under the terms of the European Recovery Programme was in broad terms, leaving the details to be filled in by experts in committee. It came as a great relief after the discords and controversies of the weeks before, even though the need for fundamental economic or financial adjustments has, at the most, only been postponed. The differences of view which until almost the last minute threatened to make impossible the presentation of an agreed plan to the United States have been closed for a time by concessions by Belgium at the one extreme, and by this country at the other.

The demand that sterling "drawing rights" under the E.R.P. arrangements for payments between the European countries to offset the credits and the debits in their dealings should be convertible into gold or dollars, as well as being transferable from European country to European country, had already been dropped before the final phase of the negotiations. The proposal that half the drawing rights should be transferable, without making the sterling convertible into gold or dollars, was also dropped. Even the figure of 40 per cent. suggested by France as a compromise has been whittled down. Under the agreement the proportion of drawing rights which is to be transferable within the group of E.R.P. countries is to be 25 per cent.; the remaining 75 per cent. will apparently remain exchangeable, as now, on a strictly bilateral basis. All the drawing rights will continue to be covered by "conditional" grants by the United States Economic Cooperation Administration, either individually as before or through a pool, and the new system may mean some subtraction from the total amount of Marshall aid dollars which this country will receive. The loss is estimated not to exceed \$ 40m. As Britain has already asked for £ 75m. less in aid for the second E.R.P. year, the contribution which she is thus making towards freer trade within Europe should not be belittled.

Belgium's contribution to freer trade and to yesterday's agreement will be to extend credits to her European debtors up to \$ 87,500,000 over and above the amount of "conditional" aid, which she may receive in dollars from E.C.A. She has also undertaken to enforce measures to prevent her surplus in dealings with other European countries from exceeding \$ 440m. As a quid pro quo all the dollars she may receive over the amount of her deficit with the Western Hemisphere - fixed at \$ 200m. - are to be freely spendable on any goods she chooses and not tied, as E.C.A. dollars have

until now been tied, to specific commodities. The proposal that Belgium should receive a quota of "free" dollars is subject to approval by the United States Congress, but it seems unlikely that Congress will object to this modest move towards the more liberal trading. A possible objection is that it makes a distinction in favour of only one of the nineteen participating countries. But as Belgium will have to cover a large part of the balance of her surplus in Europe in excess of \$ 200m. by the extension of credits, and these credits will be repayable by the debtors, the risk of abuse of the facility is probably small.

The conference had to deal with the immediately practical issue of devising a scheme of European payments within the limits of the pressing difficulties imposed by the falling gold reserves of this country. It had to deal at the same time with a matter of principle implicit in the Marshall plan. The United States is determined to see her generous assistance to Europe making its proper contribution to something like freedom of trade and payments within the Organization for European Economic Cooperation with a genuine comparison and equilibrium of costs and prices. The European countries have agreed among themselves that a large reduction of quantitative restrictions on imports is desirable, but the lines of the new payments agreement itself have clearly been dictated by the difficulties of sterling, which present a real obstacle to relaxation. It is satisfactory that a proportion of drawing rights will be made transferable in Europe, but the question of drawing rights does not really affect the crux of the matter. The agreement does not and cannot meet the fundamental long-term difficulty, which is that without a real adjustment of costs and prices, increased freedom of trade simply tends at present to create bigger net debits and credits than ever. This difficulty will have to be faced at the coming conference of Commonwealth Finance Ministers, and the challenge is addressed, first and most loudly, to this country.

S-80-204-60-7-'49